

[Valbak.]

lig gælder dette her måske, hvor undervisningssektoren kommer ind i spillet som objekt for bibeskæftgelse. Men lad mig tilføje: den samfundsøkonomiske side af problemet bliver større, det bliver ikke mindre af, at vi går videre ad den vej.

Det andet problem var at finde en praktisk måde at administrere en ordning, der ikke giver overdækning. Jeg finder, at den fremgangsmåde, som man kan finde i bemærkningerne til vores ændringsforslag, er en rimeligt afbalanceret løsning. Den vil i næsten alle tilfælde være enkel at administrere, og den giver ikke adgang til at kigge nogen i kortene om andet, end almindeligvis alle godt ved i forvejen.

Mit parti anbefaler derfor, at man vedtager underændringsforslag nr. 11. Vedtages det nemlig nu at give adgang til overdækning, så gives der ingen vej tilbage i en sag, hvor mange på begge sider her i salen står usikre over for, hvad vi ellers sætter i gang. Til gengæld anbefaler jeg, at man sætter en undersøgelse af hele dette spørgsmål i værk, altså i hele dette spørgsmåls bredde, omfattende funktionærer, omfattende tjenestemænd, omfattende MFere også, og at vi på grundlag af undersøgelsens resultater finder frem til en helhedsløsning, der på dette punkt ligestiller alle grupper: tjenestemænd, funktionærer, MFere og andre lønarbejdere. Viser det sig ved undersøgelsen, at en ligestilling kun kan opnås på de gunstige vilkår, tjenestemænd og funktionærer har i dag, hvad man efter min mening ikke på forhånd bør betragte som givet, så er jeg parat til personligt at tage konsekvensen heraf. Ligestilling bør tilstræbes, hvor det er muligt, også her.

Resten af mine bemærkninger vil jeg samle omkring det hovedpunkt, som nok virkelig skiller i denne sag: tempoet i gennemførelsen af en reform, der vil bringe samfundets sygepengeudgifter op fra 1,8 milliarder kr. om året i 1971-72 til 2,9 milliarder kr. om året — mindst, sandsynligvis mere. Udgiftsstigningen er altså 1,1 milliard kr. om året. Dette tal er mit udgangspunkt i denne sag, og det uanset at regeringen har foretrukket at tage udgangspunkt i det mindre tal, det måske mindre forskrækkende tal, omkring 900 mill. kr. om året. For at nå dette mindre tal har regeringen simpelt hen

fratrullet den kvarte milliard kr., det kostede at gennemføre den såkaldte lille reform, men jeg må gøre opmærksom på 3 ting.

For det første at det forslag, vi behandler her i dag, var både forberedt og fremsat i folketinget på et tidspunkt, hvor den kvarte milliard end ikke var nået til drøftelse i udvalget. For det andet: det store reformforslag blev forberedt og fremsat i 1971-72. Dengang var de årlige udgifter til formålet 1,8 milliarder kr., ikke 1,8 milliarder kr. plus den kvarte milliard kr. Endelig for det tredje er vedtagelsen af den kvarte milliard kr. jo selv af regeringspartierne kaldt forløberen, den lille reform, hvad den jo altså også er. Noget andet er, at det er de ca. 900 mill. kr., vi skal tale om i dag; den kvarte milliard blev vedtaget i slutningen af april og med virkning fra det finansår, vi er inde i, derfor er dette spørgsmål ude af billedet.

Regeringen har valgt at gennemføre udgiftsforøgelsen på de over 1,1 milliard kr. ad 2 gange, de 250 mill. i år, resten eller de ca. 900 mill. kr. fra næste år. Vi siger: skær de 900 mill. kr. midt over, og lad os følges ad, lad os i fællesskab tage ansvaret for den halvdel, der bliver tilbage. Ved at gøre det, regeringen står i begreb med at gøre, afskærer man sig for en årelang periode fra at løse andre påtrængende opgaver.

Her er det så, ministeren, og også hr. Finn Christensen måske, fristes til at gentage sætningen om de svage, som blev anvendt i debatten om pensionisterne og igen ved første behandling af dagpengeforlaget; og nu igen i dag. Sætningen bliver nemlig ikke rigtig af at blive gentaget. Den bliver heller ikke rigtigere af at blive flittigt gengivet i tv og i dele af pressen, som det også er sket. Hvorfor ikke det? Fordi pensionisterne som gruppe ikke er svage, men der er mange i gruppen, som er svage, og det er noget ganske andet. Men man skader i høj grad de svage i en gruppe, hvis man, som det skete, giver sig til at fordele de knappe midler med lige store, dvs. lige små, beløb til alle 700.000 i gruppen. De 300 mill. kr. brugt på de påviseligt svage ville have været en mange gange bedre hjælp netop til dem.

Præcis samme problemstilling har vi i denne sag. Ministeren udnævnte ved første behandling hele den milliontallige skare af lønarbejdere til ligeledes at være de svage.